

verwarren met wijlen zijn beroemden vader) was minder genietbaar door de hebbelijkheid van Z. H. G. om ons schier onafgebroken op het voorlezen van eigen publicaties te vergasten. Het had werkelijk den schijn alsof Z. H. G. bij ons den indruk wilde vestigen, dat op het gebied der neuropathologie niemand iets van belang had gepubliceerd dan Prof. REMAK JR. Natuurlijk kan, wie er lust in heeft, naast deze speciale cursussen nog andere volgen; ik bepaalde mij tot een oogspiegel-cursus van SILEX en een interne cursus van KLEMPERER in de Charité; zoodat ik bijv. omtrent de zeer druk bezochte gynaecologische en bacteriologische cursussen niets uit eigen ervaring kan mededeelen. Ik wil alleen nog vermelden, dat men voor iederen cursus ongeveer dertig mark betaalt; als een cursus niet doorgaat krijgt men eerlijk zijn geld terug van „Herr ANDERS” den concierge, die U tevens geschikte adressen geeft om een kamer te huren.

Om nu kortelijk mijn indruk van deze cursussen samen te vatten, wil ik eindigen met de opmerking, dat hoezeer ik in menig opzicht voldaan daarvan terugkeerde, het toch voor ieder zaak is, alvorens zich naar Berlijn te begeven, degelijk te informeeren, niet alleen welke cursussen in het vak zijner keuze op den officiële prospectus aangekondigd staan, maar vooral, welke feitelijk zullen worden gehouden.

Mochten er onder uw lezers zijn, die omtrent een en ander meer wenschen te vernemen, dan waartoe ik in dit *Tijdschrift* plaats heb willen vragen, zoo houdt zich daartoe aanbevolen

Rotterdam, Juli 1895.

Uw Dw.
Dr. L. VAN 'T HOFF.

GEMEENTE-GENEESHEER EN LID VAN DEN GEMEENTERAAD.

Ieder trouw lezer van *de Gemeentestem*, springt het in het oog, dat elk jaar in tal van gemeenten opnieuw de vraag opduikt of een geneesheer ten platelande belast met de levering van geneesmiddelen aan de armen, lid kan zijn van den gemeenteraad.

Sedert de beslissing in mijn geval door het Kon. Besluit van 14 Jan. 1891, besproken in 1891, Dl. II, n°. 14 van dit *Tijdschrift*, lijdt het geen twijfel of deze combinatie van betrekkingen wordt geacht met de Wet in strijd te zijn, ook dan nog, wanneer bij de opdracht der armenpraktijk is bepaald, dat de geneesmiddelen aan de armen *gratis* moeten worden verstrekt, en wel, omdat in de toegekende jaarwedde, bij wijze van abonnement, tevens vergoeding is begrepen voor de levering dier geneesmiddelen.

Thans echter blijkt uit het antwoord op een hernieuwde vraag in genoemde *Gemeentestem*, dat, waar altans in een gemeenteraad een meerderheid aanwezig is ten gunste van den te benoemen geneesheer, hem het lidmaatschap van den Raad niet behoeft te worden ontzegd.

Hij worde alleen volgens de bewoordingen van Art. 23, laatste alinea, der gemeentewet belast met de armen-praktijk, tegen een vast salaris, zonder in eenige instructie te bepalen, dat hieronder begrepen wordt het leveren van

geneesmiddelen. Trouwens omschrijving van hetgeen onder de hem opgedragen heel- of verloskundige armen-praktijk moet worden verstaan, geschiedt evenmin en in de plaatsen, waar geen apotheker gevestigd is, spreekt het bij ons te lande vanzelf, dat tot de geneeskundige behandeling ook behoort het verstrekken van daarbij noodige geneesmiddelen. Gezegd behoeft het dus niet uitdrukkelijk te worden, ook zonder dit kunnen de wederzijdsche belanghebbenden er over accoord zijn. Natuurlijk blijft nog immer het vaccineeren, niet behoorende tot de armen-praktijk, als een bezwaar bestaan, doch een vaste aanstelling is hiervoor niet noodzakelijk en het gemeentebestuur mag den geneesheer-raadslid iedere drie maanden de vaccinaties opdragen, zooals het aan een rechtsgeleerd raadslid een advies kan vragen of een bestek kan doen opmaken door een ingenieur uit zijn midden.

Alleen de verplichte lijkschouwing blijft een onoverkomelijk bezwaar en er schiet niets anders over dan voor deze weinig beteekenende functie een collega uit de buurt quasi te doen optreden.

G. W. BRUINSMA.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

NEW-YORK. — Opleiding van geneeskundigen in Amerika.

Het is wel merkwaardig, als in een beschaafd land van vijftigmillioen inwoners geen regeling voor de vorming van geneeskundigen bestaat. Wie maar wil, richt een school op, en iedereen kan titels krijgen en er op los praktizeeren. Zodoende zijn er ongeveer 100 000 medici, dat is, naar evenredigheid driemaal zooveel als in Engeland, en ruim vijfmaal meer dan hier te lande. Het aantal geneeskundige scholen is er driemaal grooter, naar rato, dan in Nederland, hoewel wij er niet te weinig hebben.

Intusschen wordt door krachtige pleitbezorgers, waaronder Dr. MILLARD, zoodanig geijverd voor een algemeene regeling dezer aangelegenheid, dat men kan hopen op een verbetering in den toestand.

— **Reclame.** *The Medical Record* bevat een paar practische wenken in een verhaal hoe twee onzer collega's aan hun praktijk zijn gekomen. De een liet, zoodra hij zich in zekere stad gevestigd had, door een omroeper verkondigen, dat zijn hond weg was, en dat hij 25 Louis zou geven aan den eerlijken vinder. „The dog was not found, but patients were”. De ander maakte reclame door zich dagelijks mal te gedragen in een deftig koffiehuis. Wie deze wegen wil versmadelen, moet het nu maar zelf weten.

— **Cholera.** Hetzelfde blad komt op tegen de bewering, dat de cholera in Europa endemisch zou zijn geworden, wat door sommigen beweerd wordt, omdat het nu reeds de vierde zomer is, dat de ziekte er voorkomt. Ook de epidemieën van 1829, 1846, en 1865 zijn lang blijven hangen, en wel acht tot tien jaren. Men behoeft dus niet noodeloos bevreesd te zijn.